

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐτά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμνησι καὶ Τρίμνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

'Αθήναι, 25 Ἰουνίου 1938

'Ετος 60ον.—'Αριθ. 30

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὅταν βαρέθηκαν πιά αὐτὴ τὴ διασκέδαση ὁ Χώκ καὶ ὁ Τζόε πήδησαν μέσα στὸ νερό, μὰ ὁ Τζόε δὲν τόλμησε νὰ πέσῃ νὰ κολυμπήσῃ, γιὰτὶ ἀνακάλυψε ὅτι πετώντας τὸ παντελόνι του εἶχε χάσει καὶ τὸ φιδιοπουκάμισο ποὺ εἶχε δεμένο στὸν ἀστράγαλο καὶ ἀποροῦσε πῶς δὲν εἶχε ἀκόμη στραμπουλίξῃ τὸ πόδι του μιὰ κι' ἦταν χωρὶς τὴν προστασία αὐτοῦ τοῦ θαυματουργοῦ φυλαχτοῦ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μὴν κολυμπήσῃ προτοῦ νὰ τὸ βρῇ, μὰ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἄλλα παιδιὰ εἶχαν κουραστῇ καὶ ἤθελαν νὰ βγοῦν. Ἐπλώθηκαν κι' οἱ τρεῖς τοὺς στήν ἀκροποταμιά, σὲ χωριστὸ μέρος ὁ καθένας, καὶ ἄρχισαν νὰ κοιτάζουν μὲ ἀφατη νοσταλγία πέρα ἀπὸ τὴν πλατεῖα ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ τὴν πατρικὴ τους φωλιά, ποὺ διακρινόταν μακρὰ μέσα ἀπὸ τὸν ἀχνὸ τῆς μεσημεριᾶτικῆς ζέστης.

Τοῦ Τζόε ἡ καρδιά ἦταν φουσκωμένη ἀπὸ δάκρυα καὶ ἐνοιῶθε τέτοια νοσταλγία ποὺ τοῦ ἐρχόταν νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα. «Ὡς κι' ὁ Χώκ εἶχε πέσει σὲ μελαγχολία. Ὁ Τζόε ἐνοιῶθε κι' αὐτὸς βαρεῖα τὴν καρδιά του, μὰ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴν τὸ δείξῃ. Εἶχε τὸ μυστικὸ του — μὰ δὲν ἤθελε ἀκόμη νὰ τὸ φανερώσῃ. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἂν δὲν σκορπιζόταν αὐτὴ ἡ δυσθυμία θ' ἀναγκάζόταν

νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Πρῶτα ὅμως θὰ δοκίμαζε κάτι ἄλλο.

Εἶπε λοιπὸν, δείχνοντας κάπως ὑπερβολικὸ κέφι :

— Παιδιά, θὰ ἔβαζα στοίχημα, πῶς πρὶν ἀπὸ μᾶς σὲ τοῦτο ἔδω τὸ νηρὶ ἦταν κι' ἄλλοι πειραταί. "Αν ψάξω-

με μπορεῖ νὰ βροῦμε πουθενὰ κανένα θησαυρὸ κρυμμένον. Γιὰ φανταστῇτε νὰ σκάδαμε καὶ νὰ πέφταμε ἐπάνω σὲ καμμιά κασέλα γεμάτη ἀσημι καὶ χρυσάφι, ἔ ;

Ὡστόσο κανένας ἀπὸ τοὺς δύο πειρατὲς δὲν ἔδειξε τὸν ἐνθουσιασμό πρὸ περιμένε ὁ Τζόε. Δοκίμασε δυο-τρία ἄλλα παρόμοια δολώματα, μὰ κανένα δὲν ἔπιασε. Δὲν πῆγαιναν καλὰ τὰ πράγματα. Ὁ Τζόε ἔσκαβε τὴν ἄμμο

μὲ ἓνα ξύλο καὶ φαινόταν ἄκεφος καὶ κατσοφιασμένος. Στὸ τέλος ἔκανε :

— Βρε παιδιά, δὲν τ' ἀφήνουμε, λέω γώ ; Ἐγὼ θέλω νὰ πάω σπίτι μου. Εἶναι τόση μοναξιά ἐδῶ πέρα.

— Τί εἶναι τοῦτα ποὺ λές, Τζόε ; προσπάθησε ὁ Τζόε νὰ τὸν ἡμερώσῃ. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνεταί ὀλο καὶ καλύτερα. Σκέψου τί ψάρεμα ἔχουμε νὰ κάνουμε.

— Πολὺ ποὺ μὲ νοιάζει γιὰ τὸ ψάρεμα. Ἐγὼ θέλω νὰ πάω σπίτι μου.

— Μὰ γιὰ σκέψου, Τζόε, θὰ βρῇς πουθενὰ ἄλλο καλὺτερο μέρος γιὰ κολύμπι ;

— Δὲν μ' ἀφήνεις καὶ σὺ μὲ τὸ κολύμπι σου. Οὔτε καὶ μὲ νοιάζει καθοῦ γιὰ τὸ κολύμπι, ἀφοῦ δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ ποὺ νὰ μεῦ λείει νὰ μὴν κολυμπήσω. Ἐγὼ σοῦ λέω θέλω νὰ πάω σπίτι.

— Ὁχ, ἀνοησίες Σὲν μωρὸ κάνεις, καὶ μένε. Θέλει νὰ ἰδῇ τὴ μαμά του τὸ χρυσό μου

— Μάλιστα, θέλω. Θέλω νὰ ἰδῇ τὴ μητέρα μου, κι' ἂν εἶχες ἐσὺ μάννα θὰ ἤθελες κι' ἐσὺ νὰ τὴν ἰδῇς. Καὶ ὁ Τζόε ἔβαλε τὰ κλάμματα.

«Ἐπλώθηκαν χάμω στὰ χόρτα κι' ἄρχισαν νὰ τραβοῦν τὴν πίπα» (Σελ. 262, στ. β')

— «Ε, και δεν τ' αφήνουμε να πάει στη μάνα του, το κλαψάρικο, ε Χώκ; Τό καυμένο το μωρούλι μου θέλει τη μαμά του! Ωρα του, καλή! Έμεις όμως μας άρσεει εδώ και θά μείνουμε, ε Χώκ;

— Ναι-αί, έκανε ο Χώκ, αλλά δεν φαινόταν να τὸ λέει με τὴν καρδιά του.

— Σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ δὲν θὰ σοῦ ξαναπῶ πιά, οὔτε λέξη, στὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρεις, φώναξε ὁ Τζόε καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ ντυθῇ.

— Πφ! Πολὺ πού σκοτίστικα, ε-κανε ὁ Τόμ περιφρονητικά. Τράβα στὸ σπῖτι σου, παιδί μου, κι' ἄσε με νὰ γελάσω με τὴν καρδιά μου. Μωρὲ χαρὰ στὸν πειρατή! Ἐγὼ κι' ὁ Χώκ δὲν εἴμαστε κλαψάρικα, ἐμεῖς θὰ μείνουμε ἐδῶ, ε Χώκ; Τὰ βγάζουμε πέρα καὶ χωρὶς αὐτόν.

— Ὡστόσο ὁ Τόμ λέγοντάς τα αὐτὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο ξενιαστος ὅσο ἠ-θέλε νὰ δεῖξει καὶ καίταξε με κρυφὴ ἀνησυχία τὸν Τζόε πού ντυνόταν ἀμίλητος. Κι' ἡ ἀνησυχία του γινέταν ὄλο καὶ μεγαλύτερη ὅσο ἔβλεπε με τί ματιές γεμάτες πῆθο παρακολου-θοῦσε ὁ Χώκ τίς προετοιμασίες τοῦ Τζόε, χωρὶς νὰ δίνει καμμιὰ ἀπάντη-ση στὰ δικά του λόγια. Σὲ λίγο ὁ Τζόε χωρὶς νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ τραβήξε κατὰ τὴν κοντινότερη ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Τόμ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Ἐρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά στὸν Χώκ. Ὁ Χώκ δὲν μπόρεσε νὰ βασιτῆξῃ αὐτὸ τὸ βλέμμα καὶ κατέβασε τὰ μάτια του. Ὑστερὰ εἶπε:

— Ἔτσι μὴρχεται καὶ μένα νὰ φύγω, καυμένε Τόμ. Ἰσαμε τώρα ἦ-ταν τόση μοναξιά καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέσα θὰ εἶναι ἀκόμη περισσότερη. Ἐλα, Τόμ, πᾶμε κι' εἰς.

— Ἐὼ δὲν ἔρχομαι. Ἄν θέλεις πῆγαινε σύ, ἐγὼ θὰ μείνω.

— Ἐ, ὦ-ἐγὼ, Τόμ, θὰ φύγω.

— Καὶ δὲν φεύγεις; Ποιὸς σὲ βα-σταίει;

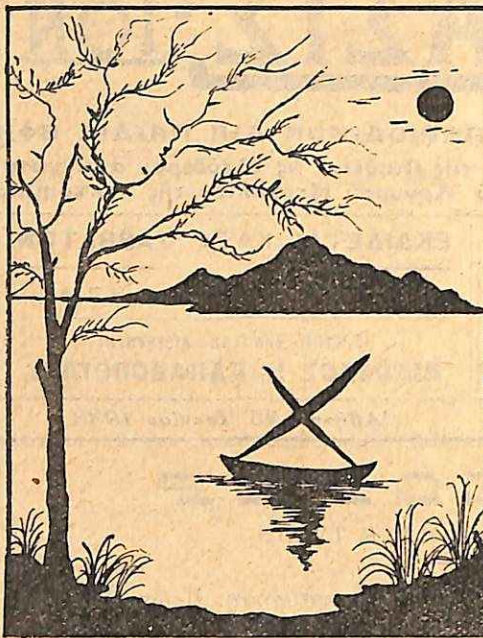
— Ὁ Χώκ ἄρχισε νὰ μᾶζεῦν τὰ ροῦ-χα του ἀπὸ κάτω κι' εἶπε:

— Καυμένε Τόμ, ἔλα καὶ σὺ μαζί μας. Γιὰ σκέψου τὸ καλύτερα. Ἐμεῖς θὰ σταθοῦμε στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ θὰ σὲ περιμένουμε λίγη ὥρα.

— Καὶ δὲν με περιμένετε ὥς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου, ἂν σὰς κάνη κέφι.

Καταλυπημένος ξεκίνησε ὁ Χώκ νὰ φύγῃ ἐνῶ μέσῃ στὴν καρδιά τοῦ Τόμ ἐπάλευαν σκληρὰ ἡ ὀπερηφά-νειά του καὶ ἡ φλογερὴ ἐπιθυμία πού εἶχε νὰ πάη, κι' αὐτὸς μᾶζί τους. Εἶ-χε τὴν ἐλπίδα πὼς τὰ παιδιά θὰ στέ-κονταν, μ' αὐτὰ τραβοῦσαν ἀποφα-

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶναι ὁ βαρκάρης;

Ἀντεγρᾶφη ἀπὸ τὴν Ὁρεισίαν

σισμένα τὸν δρόμο τοὺς δίχως νὰ γυ-ρίσουν τὸ κεφάλι τοὺς οὔτε μιὰ φο-ρά. Πάλαιψε γιὰ τελευταία φορὰ με τὴν ὑπερηφάνειά του κι' ὕστερὰ ἔ-τρεξε πίσω ἀπὸ τοὺς φίλους του φω-νάζοντας:

— Σταθῆτε! σταθῆτε! Ἐχω κάτι νὰ σὰς πῶ!

Εὐθὺς ἐκείνοι στάθηκαν καὶ γύρι-σαν κατὰ τὸ μέρος του. Ὅταν τοὺς ἔφθασε ὁ Τόμ τοὺς ξεφούρνισε τὸ μυ-στικὸ του. Στὴν ἀρχὴ τὸν ἀκουσαν με δυσπιστία ὥσπου κατὰλαβαν ποῖδ ἦταν τὸ σκέδιό τοῦ Τόμ. Τότε ὅμως ἀρχισαν ν' ἀλαλάζουν ἀπὸ τὸν ἐνθου-σιασμό τους καὶ νὰ φωνάζουν ὅτι αὐ-τὸ ἦταν μὴ τὴν ἀλήθειαν ἐξοχο πρᾶγ-μα καὶ πὼς ἂν τοὺς τὸ εἶχε πεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ οὔτε θὰ τὸ συζητοῦσαν κἂν γιὰ νὰ φύγουν. Ὁ Τόμ βρῆκε τοῦ κόσμου τίς προφάσεις γιὰ νὰ δικαιο-λογηθῇ καὶ γεμάτοι ἐνθουσιασμοὶ οἱ τρεῖς φυγάδες γύρισαν στὸν καταυλι-σμὸ μιλώντας ὁλοένα γιὰ τὴν ὑπέρο-χην ἐμπνευσή τοῦ Τόμ.

Ἀφοῦ ἔκαναν ἓνα γεῦμα βασιλικὸ με αὐγά καὶ ψάρι, ὁ Τόμ ἐδήλωσε πὼς τώρα ἤθελε νὰ μάθῃ νὰ καπνί-ζῃ. Ὁ Τζόε συμφώνησε ἐνθουσιασμέ-νος κι' ἔτσι ὁ Χώκ ἔκανε δυὸ πίπες καὶ τίς γέμισε με καπνὸ. Οἱ δύο νεα-ροὶ μῶσταί τῆς θέας αὐτῆς τέχνης ἐξαπλώθηκαν χάμω στὰ χόρτα καὶ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν τὴν πίπα, κάπως διστακτικὰ καὶ χωρὶς μεγάλη ἐμπι-στοσύνη στὴν ἱκανότητά τους. Μὰ ὁ καπνὸς εἶχε μιὰ γεύση συχαμένη καὶ

τοὺς ἐπίασε στὸ λαιμό. Ὁ Τζόε εἶπε:

— Γιὰ ἰδέε τί εὐκολο πού εἶναι. Ἄν τὸ ἤξερα πὼς ἦταν τόσο εὐκολο θὰ τὸ μάθαινα πρωτότερα.

— Κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Τόμ. Πόσες φορὲς ἔβλεπα τοὺς ἄλλους πού ἐκά-πνιζαν κι' ἔλεγα μέσα μου: «ἄχ νὰ ἤξερα κι' ἐγὼ νὰ καπνίζω. Μὰ δὲν τὸ φανταζόμουν ποτέ μου πὼς θὰ τὰ κατάρφερνα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μπορού-σα νὰ καπνίζω ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὴν τὴν πίπα, εἶπε ὁ Τζόε. Οὔτε με πει-ράζει καθόλου.

— Οὔτε μένα, εἶπε ὁ Τόμ. Θὰ μπο-ροῦσα νὰ καπνίζω ὅλη τὴν ἡμέρα, μὰ νὰ μοῦ τρυπᾶς τὴ μύτη, ἂν θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνῃ κι' ὁ Τζέφ Θά-τσερ. Μὲ δυὸ ρουφηξιές, πᾶρ' τον κάτω!

— Οὐ, οὔτε λόγος. Ἀχ, καυμένε, πὼς θάθελα τώρα νὰ μᾶς ἔβλεπαν τ' ἄλλα τὰ παιδιά.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἐρεῖς τί; νὰ μὴν τοὺς ποῦμε τίποτε καὶ καμμιὰ μέρα πού θὰ εἶναι ὄλοι μαζεμμένοι θάρθω καὶ θὰ σοῦ πῶ: «Μήπως ἔ-χεις πίπα, Τζόε, μαζί σου; Θάθελα νὰ καπνίσω λιγάκι». Κι' ἐσὺ θὰ μοῦ πῆς, κάνοντας τάχα τὸν ἀδιάφορο: «Ναί ἔχω τὴν παλιά μου τὴν πίπα κι' ἔχω καὶ τὴν καινούργια μου, μὰ ὁ καπνὸς μου δὲν εἶναι καὶ τόσο κα-λός». Κι' ἐγὼ τότε θὰ σοῦ πῶ: «Ὁ δὲν πειράζει, φέρε ἐδῶ!» Καὶ τότε ἐσὺ θὰ βγάλῃς τὴν πίπα σου καὶ θὰ τίς ἀνάψουμε μ' ὅλη μας τὴν ἡσυχία καὶ τότε θὰ ἰδῇς οἱ ἄλλοι πὼς θὰ γουρλώσουν τὰ μάτια τους.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ θάναί ἐξοχο. Πὼς θὰ ἤθελα νὰ ἦταν τώρα ἐκείνην ἡ στιγμή.

— Καὶ τότε θὰ τοὺς ποῦμε πὼς ὄλα αὐτὰ τὰ μάθαμε δταν εἴμαστε πειραταὶ καὶ θὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζή-λεια τους πού δὲν ἦταν κι' αὐτοὶ μα-ζί μας.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ

Ἄν κάτι λογαριάζετε
στὰ σοβαρὰ νὰ κάνετε,
γι' αὐτὸ μὴ λέτε τίποτα
στὸν ἓνα καὶ στὸν ἄλλο.
Τὴ γλώσσα του ὁποιος δὲν κρατᾶ,
στὸ λέω: Θὰ μετανιώσῃ!
Ποτὲ ὅμως κείνος πού κρατᾶ
τὸ στόμα σφαιλιστό.
Ὁ, τι κι' ἂν ξέρῃ ὁ φαφλατᾶς,
θὰ σκάσῃ ἂν δὲν τὸ πῇ.
Ὁ ἀσυλλόγιστος, αὐτός,
ὅ, τι τοῦ κατεβῇ.
Οἱ νέοι καμαρώνουνε
γιὰ κείνα πού ἔχουν κἀνῃ.
Οἱ γέροι σχολιάζουνε
κείνα πού κάνουν οἱ ἄλλοι.
Κι' ὅ, τι ζητοῦν νὰ κάνουνε,
τὸ λένε ποιοί; Οἱ κουτοί.

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ) Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ καλοκαίρι, τὰ «θεάματα» στὴν Ἀθήνα αὐξάνονται καὶ πληθύνονται. Ἄν κλείνουν τὰ χειμωνιάτικα θεάματα — ἐκτός ἀπὸ τὸ «Ρέξ», πού με τὴν τε-χνική του «ψύξη» μπορεῖ νὰ παίζῃ καὶ τοὺς θερμότερους μῆνες — ἀνοί-γουν τὰ θερινά, πού εἶναι περισσό-τερα· κι' ἂν παύουν οἱ στεγασμένοι Κινηματογράφοι, ἀρχίζουν οἱ ὑπαί-θριοι πού, σὲ κέντρα καὶ σὲ γειτο-νιές, εἶναι ἀπειράριθμοι. Ἔτσι ἡ στή-λη τῶν «θεαμάτων» στίς ἐφημερίδες, πού τὸ χειμῶνα εἶναι περιορισμένη, τώρα τὸ καλοκαίρι γεμίζει σχεδὸν ὡς κάτω. Κι' ὅμως ἡ στήλη αὐτὴ δὲν ἀ-ναγράφει παρὰ ἑξερὰ τὸ θεάτρο καὶ τὸ ἔργο πού παίζει, ἀπὸ μιὰ δηλαδὴ ἢ δυὸ ἀράδες γιὰ τὸ καθένα με τὰ πιὸ ψιλὰ στοιχεῖα: «Ἀθήναιον: Ὀ-νειρα κοριτσιῶν — Ἀνδρεάδῃ: Πολὺ κακὸ γιὰ τίποτα — Κοτοπούλη: Ἐλτο πάτωμα — Λαϊκὸν Πραγκρατίου: Τε-πάξ» καὶ καθεξῆς. Γιὰ περιέργεια, μέτρησα σήμερα τὰ «θεάματα» στὴ στήλῃ μιὰς ἐφημερίδας. Εἶναι, ἂν ἀγαπάτε, ἐβδομήντα παρὰ ἓνα! Ἀλ-λὴ φορὰ — δταν εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ἡ-λικία τῶν μεγαλυτέρων ἀπὸ σᾶς — ὁ ἀριθμὸς τῶν «θεαμάτων» στὴν Ἀθή-να τὸν μὲν χειμῶνα ἦταν συνήθως... μὴδὲν, τὸ δὲ καλοκαίρι τρία μόλις ἢ τέσσερα. Καὶ κατὰ κανόνα, τὰ «θεά-ματα» τότε ἦταν δράματα καὶ κωμο-δίες. Κατόπι βγήκαν οἱ ἐπιθεωρήσεις κι' οἱ ὀπερέττες — τὸ μουσικὸ ἢ λυ-ρικὸ λεγόμενο θεάτρο. Ἀργότερα ἤρ-θε κι' ὁ Κινηματογράφος, βουδὸς κι' ἡχητικὸς. Καὶ σήμερα, με τὴν τε-ράστια αὐξήσῃ τοῦ πληθυσμοῦ στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περίχωρα, ἔγινε ἐ-πίσης τεράστιος κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν «θεαμάτων».

Ἀλλὰ ἡ αὐξήσῃ — δυστυχῶς — συ-νοδεύθηκε κι' ἀπὸ διαφθορά. Τὸ «θεάμα» στὴν Ἀθήνα δὲν εἶναι πιὰ τόσο ἀγνὸ ὅσο ἄλλοτε. Κι' ἡ τέχνη ἔκαμε ἀβαρία κι' ἡ ἥθικῃ. Ἄλλοτε τὰ θεάτρά μας δὲν ἐπαίζαν, καθὼς εἴπαμε, παρὰ σεμνὰ δράματα ἢ τρα-γωδίες — καὶ πολλὰς φορὲς ἔργα τέ-χνης καὶ πνοῆς μεγάλῃς — καὶ κωμο-δίες ἀθῶες, ὅπου μπορούσε κανεὶς νὰ γελά χωρὶς νὰ ντρέπεται. Ἀκόμα κι' οἱ πρῶτες ἐπιθεωρήσεις, ἀκόμα κι' οἱ πρῶτες ὀπερέττες, ἦταν σχετικὰ σε-μνές. Σήμερα, τὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θεάτρο παρουσιάζει θεάματα πού θά-ταν ἀδύνατο νὰ σταθοῦν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο. Ἐπιθεωρήσεις κι' ὀπερέττες εἶναι σχεδὸν πάντα ἐλαφρά κι' ἄτε-

χνα ἔργα, κακοπαγμένα καί, τὸ χει-ρότερο, ἄσεμνα. Ἀλλὰ καὶ τὰ σημε-ρινὰ θεάτρα τῆς πρόζας τὰ «δραμα-νικά» κατ' ἀντίθεση πρὸς τὰ «λυρι-κά» — συχνὰ παίζουν, καὶ κακοπαί-ζουν μάλιστα, ἀνῆθικα καὶ βλαθερά ἔργα. Ὅπως — ἂν καὶ λιγώτερο — κι' οἱ Κινηματογράφοι. Ἄν ἐξαιρέσουμε δηλαδὴ τὸ Βασιλικὸ θεάτρο, πού πάντα τὸ δραματολόγιό του εἶναι αὐ-στηρό, καὶ σὺν τέχνῃ καὶ σὺν ἡθικῇ, σὲ κανένα ἄλλο θεάτρο, σοβαρὸ ἢ ἐ-λαφρὸ, δραματικὸ ἢ λυρικό, καὶ σὲ κανέναν Κινηματογράφον δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πηγαίνῃ «με κλειστὰ μά-τια». Πρέπει πρῶτα νὰ κοιτάξῃ, νὰ ρωτᾷ, νὰ ἐξετάξῃ καλά, τί εἶναι τὸ ἔργο πού παίζουν.

Σᾶς συσταίνω θερμὰ αὐτὴ τὴν ἐξέτασῃ. Φυσικά, τώρα τὸ καλο-

καίρι, θὰ θέλετε — καὶ θὰ μπορεῖτε, ὅσοι θὰ μείνετε στὴν Ἀθήνα ἢ στὰ περίχωρα — νὰ πηγαίνετε κάπου-κά-που καὶ σὲ κανένα «θέαμα». Ἀλλὰ νὰ τὸ διαλέγετε, ρωτώντας τοὺς με-γαλύτερους. Σ' ἐπιθεώρησῃ π.χ. καὶ σ' ὀπερέττα ἢ σὲ «βραριέτ», νὰ μὴν πατήσετε ποτέ, κα τ' ἄ ρ χ ἡ ν. Στὸ θεάτρο τῆς κυρίας Ἀνδρεάδῃ, ἢ τῆς κυρίας Μιράντας Μυράτ (στὴν Κη-φισσιὰ), ἢ στὸ θεάτρο τοῦ Παγκρα-τίου — ἢ Κοτοπούλη φεύγει τώρα στὴν Πάτρα — μπορεῖτε νὰ πηγαί-νετε, ἀλλὰ μόνο δταν τὸ ἔργο εἶναι κατὰλληλο. Ἐπίσης καὶ στοὺς ὑπαί-θριους Κινηματογράφους, κεντρικοὺς καὶ συνοικιακοὺς, μόνο δταν παίζουν κάτι σεμνὸ, ἡθικὸ κι' ὠραῖο — πού βέ-βαια δὲν εἶναι πάντα...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

II'

Καὶ με τὸ «τρία!» ἡ σανίδα διαγράφει στὸν ἀέρα ἓνα τόξο καὶ πέ-φτει. Ἀλλὰ πού; Ὅχι στὴν ἀντικρινὴ ὁχθὴ, ὅπως λογάριζε ὁ Κωστά-κης, παρὰ μέσα στὸ βάλτο, σχεδὸν καταμεσὶς. Χτυπᾷ με δύναμιν τὸ μαῦρο νερὸ πού πετιέται ψηλὰ καὶ κάνει τίς μαθήτριες παπιά. Καὶ καλὰ ἂν τίς ἔβλεπε μόνο — θὰ στέγνωναν· μὰ καὶ τίς λερώνει, τίς βορῶμει ἐλευινά. Πᾶνε κι' οἱ φούστες κι' οἱ ποδιές κι' οἱ κάλτσες καὶ ὄλα. Ὡς κι' οἱ κορ

δέλλες τῶν μαλλιών ἔχουν μαῦρες πιτσιλάδες. Κι' οἱ Βαλακειάδες, πού συ-νήθως εἶναι τόσο ἡσυχες καὶ σεμνές, γίνονται θεοῖα, λείανες καὶ τίγρεις. Φωνάζουν ὄλες μαζί, χειρονομοῦν, φοβερίζουν, βοῶν. Ζητοῦν ἐκδίκησιν· κι' ἐνῶ ὁ Κωστάκης, ὁ ἱππότης, στέκεται ἀντίκρυ καὶ τίς κοιτάζει σασι-μένος καὶ λυπημένος — μήπως τὸδελε κι' αὐτὸς ὁ κακόμοιρος νὰ τοὺς κά-μῃ τέτοιο κακό; — ἐκείνες συνεννοοῦνται καὶ συμφωνοῦν στὴ στιγμὴ: Ὁ βορμένος — λέει μιὰ παροιμία — βροχὴ δὲν φοβάται. Ἔτσι κι' οἱ

Βαλκαειάδες, που έχουν γίνει σε τέτοιο χάλι, δεν φοβούνται πια το βίλιτο. Τί περισσότερο να λερωθούν; Αδίστακτα, τσαλαβουτούν στα νερά και, χωρίς να κουνε τις δασκάλες τους που προσπαθούν να τις κρατήσουν, τρέχουν, όμοιου με μανία και με βοή—μερικώς πατούν και στη σανίδα—για να φτάσουν αντίκρυ, να τσακώσουν τον Κωστάκη και να τον εκδικηθούν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Θά ξάνω, δ,τι μπορώ, ξεγκολούθησεν ή κυρία ντε Λεόν, γιὰ νὰ σὲ βοήθησῃ νὰ ξαναβῇς τὴν Ἀνναμπέλλα. Μοῦ φαίνεται πὼς μετὸν τρόπο αὐτὴν βρίσκωμι κοντήτερα στὸ ἀγγελοῦδι μου ποὺ εἶναι στὸν οὐρανό.

Συγκινημένος ὁ Ριχάρδος μούρμούρισε :

— Εὐχαριστῶ, κυρία. ἂν ποτέ. . .

Δὲν ἤξερε πὼς νὰ τελειώσῃ τὴ φράση-του κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ ἄλλο.

Βρίνοντας ἔξω θυμήθηκε πὼς ἡ Ὀνωρίνα τὸν περίμενε. Μὰ τὸν ἀνέδιζε ἡ σκέψη νὰ πάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ. Μέσα στὴν καρδιά του κρατοῦσε ζωντανὰ τὰ λόγια τῆς κυρίας ντε Λεόν καὶ τοῦ φαινόταν πὼς ἂν τὰ εἶγε στὴν ἐλπιενὴ ἐκείνη μέγαιρα θὰ εἶχε κάνει μιὰ ἀσυγχώρητη ἱεροσυλία.

Τὴν ἴδια ὥρᾳ ἡ Ἀνναμπέλλα κλεισμένη μέσα στὴν πλούσια φυλακὴ τῆς ἐκλαιγε πικρά. Αἰχμάλωτη μέσα σ' ἕνα ἀγνωστο καὶ ἀπομονωμένο σπίτι, μόνη ἀνέμεσε σὲ ἀγνώστους, νομίζοντας πὼς ὅλοι τὴν εἶχαν προδώσει καὶ ἐγκαταλείψει, ἐκλαιγε δίχως νὰ ξέρῃ πὼς κάποιοι προσευχόταν γιὰ τὸ καλὸ τῆς, κάποιοι ποὺ ὁ Θεὸς δίχως ἄλλο θὰ τὸν ἀκούε γιὰ-τί εἶχε καρδιὰ πονεμένης μάννας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ἐὰν ἡλιόλουστο ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ Ριχάρδος βρισκόταν στοῦ Κόστ, ὁ Λύκος τὸ ἔσκασε κρυφὰ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ διάδρομο ὅπου τὸν εἶχε ἀφήσει ὁ κύριός του. Ἀλλοτε καθόταν πάντα ὑπομονετικά καὶ τὸν περίμενε, μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση νὰ κάθεται στὰ σκοτεινά, ἐνῶ ἔξω ἦταν ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ Γεμάτος κέφι, μετὴ μύτη του σηκωμένη ψηλὰ ὁ Λύκος ἄρχισε νὰ τοιγυρίζῃ τοὺς δρόμους καὶ νὰ χαίρεται τὴ χειμωνιάτικη θαλπωρή.

Στὸ δρόμο του βρῆκε μιὰ ἀπρησκυλίτσα ποὺ ἡ κυρία τῆς τὴν κρατοῦσε δεμένη ἀπὸ τὸ λουρί καὶ ἀκολούθησε τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ πήγαινε

κι' ἐκείνη. Ἡ σκυλίτσα δὲν τοῦ ἔδωκε καμμιὰ σημάδα. Τότε ὁ Λύκος ἄρχισε νὰ τῆς κἀνὴν χαρές, νὰ τρέχῃ μπρὸς καὶ πίσω τῆς καὶ στὰ τέλος τῆς δάγκασε ἐλαφρὰ τ' αὐτάκι. Ἡ σκυλίτσα τρόμαξε καὶ τράβηξε δυνατὰ τὸ λουρί τῆς.

— Φύγε ἀπὸ δῶ, παλιόσκυλο, φώναξε ἡ γριὰ κυρία ἀγριοκοιτάζοντας τὸν καῦμένο τὸ Λύκο.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν μεγάλη κίνηση. Ἡ σκυλίτσα μετὴν κυρία τῆς ἀνκατεύτηκαν μετὸν κόσμον καὶ ὁ Λύκος τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν πρόφθασε νὰ λυπηθῇ γιὰ τὴν ἐξαφάνισή τῆς, ὅταν ἕνας μεγάλος σωρὸς σκουπίδια, σωρωμένα ἐκεῖ κοντὰ, τράβηξε τὴν προσοχή του.

Τὸ στομάχι τοῦ Λύκου δὲν ἦταν πιά ἄδειο καὶ νησιτικὸ ὅπως ἄλλοτε, μὰ ὥστ' ὅσο δὲν ἀφήνει κανεὶς ἔτσι εὐκολὰ τὶς παλιές του συνήθειες, καὶ ὅταν ἔβλεπε σκουπίδια, ἦταν ἀδύνατον νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν τὰ σκαλίσῃ.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὰ παλιόχαρτα καὶ στὶς φλούδες καὶ στὸ τέλος ἀνακάλυψε ἕνα κόκκαλο, τὸ ποδαράκι ἀπὸ ἕνα κοτόπουλο. Τὸ πήρε στὸ στόμα του καὶ τραβήχτηκε σὲ μιὰν ἡσυχὴ γωνιά νὰ τὸ φάῃ μετὴν ἡσυχία του.

Ἐξέφρα ἕνα ἀγριο γρύλλισμα τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Ἐνῶς κόκκινος μαντρόσκυλος ἀπλωνε τὴ μύτη του γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸν μεζέ του ὁ Λύκος ἔσφιξε τὸ κόκκαλο στὰ δόντια καὶ ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ σώσῃ τὴ λεία του. Ὁ ἄλλος τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω. Πέρασαν ἀπὸ πλατείες καὶ πολυθρόνους δρόμους, στὸ τέλος βγήκαν σὲ μιὰ πλατεία λειψόρο ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν ἐξοχή. Ὁ Λύκος γύρισε νὰ ἰδῇ. Ὁ ἄλλος σκύλος ἔτρεχε ἀκόμη ἀπὸ πίσω του.

Ἐνῶς δεῦτερος σωρὸς σκουπίδια παρουσιάστηκε μπρὸς τὸν Λύκο. Ὅποτε τὸν κοίταξε καθόλου, μὰ ἐξακολούθησε τὸ τρέξιμό του ὁ μαντρόσκυλος ὅμως στάθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σκαλίζῃ τὰ σκουπίδια μετὴν ἐλπίδα φαίνεται νὰ βρῇ κανένα ἄλλο κόκκα-

λο, καλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατάφερε ν' ἀρπάξῃ.

Ὁ Λύκος ἐξακολούθησε γιὰ λίγο ἀκόμη τὸ τρέξιμό του. Ὑστερὰ βλέποντας πὼς δὲν τὸν κυνηγοῦσαν πιά, στάθηκε κι' ἄρχισε νὰ ροκανίζῃ τὸ κόκκαλό του ποὺ μετὸς τῶσους κόπους τὸ εἶχε κερδίσει. Ὑστερὰ ξαπλώθηκε ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ξερόφυλλα κι' ἄρχισε νὰ κυλιέται στὸν ἥλιο καὶ νὰ κυνηγᾷ τὶς πρώιμες μύγες ποὺ βούϊζαν γύρω του.

Κυνηγώντας μιὰ τέτοια μύγα χώθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι κἀγκελλα καὶ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα μεγάλο κήπο. Ὁ κήπος αὐτὸς τριγύριζε ἕνα σπίτι μεγάλο, σταχτὶ καὶ μονόπατο. Τὰ παράθυρα εἶχαν τὰ τζάμια κλειστά καὶ ἀπὸ πίσω κρέμονταν κουρτίνες. Μόνον ἕνα παράθυρο εἶχε τὶς κουρτίνες τραβηγμένες καὶ πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι ξεχώριζε τὸ χλωμὸ πρόσωπο ἑνὸς κοριτσιοῦ. Ἡ μικρούλα ποὺ κοίταζε τὸν ἔρμιο κήπο, τινάχτηκε κι' ἔτριψε τὰ μάτια τῆς. Ὅχι, δὲν γελῶταν αὐτὸς ὁ σκύλος ποὺ ἔτρεχε πέρα-δῶθε μετὸς τὸν κήπο ἦταν ὁ Λύκος! Ὁ Λύκος ὁ σύντροφος τοῦ Ριχάρδου. Ἡ καρδιά τῆς πῆγε νὰ σπάσῃ ἀπὸ συγκίνηση :

— Λύκο! Λύκο! φώναξε.

Χτυποῦσε τὸ τζάμι γιὰ νὰ τὴν προσέξῃ. Μὰ ὁ σκύλος μυρίζοταν τὸ χῶμα χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του.

— Λύκο! φώναξε μετὸ ἀπόγνωση ἡ Ἀνναμπέλλα.

Τὸ παράθυρο ἦταν ἔτσι κλεισμένο ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Μὰ χτύπησε μετὸ τὴν δύναμη τὸ τζάμι ὥστε τὸ ἔσπασε κι' ἔτσι ἡ φωνὴ τῆς ἔφθασε σ' αὐτιά τοῦ σκύλου.

Καὶ τότε μονομιᾶς ὁ Λύκος στάθηκε, καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του γιὰ νὰ ξανακούσῃ ἄλλῃ μιὰ φορὰ τὴν ἀγαπημένη φωνή, τὴν ἀξέχαστη.

Σπάζοντας τὸ τζάμι ἡ Ἀνναμπέλλα εἶχε κόψει τὸ χέρι τῆς, μὰ οὔτε τὸ πρόσεξε καθόλου. Σκεπτόταν μετὸ τὸν τρόπο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ Λύκο γιὰ νὰ στείλῃ νέα τῆς στὸ Ριχάρδο, νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ Λύκος εἶχε βρεῖ ποῦ τὴν εἶχαν κλεισμένη. Μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ γράψῃ ἕνα σημείωμα. Μὰ θὰ χάσομεροῦσε πολὺ καὶ ἀπὸ ὥρᾳ σ' ὥρᾳ μποροῦσε νὰ ἐρθῇ ἡ Ἰουδήθ.

Τότε τράβηξε καὶ ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ λαιμό τῆς μιὰ ἀλυσίδα μ' ἕνα μενταγιόν ποὺ παρόσταινε τὴν Ἁγία Ἐλισάβετ τῆς Οὐγγαρίας καὶ ποὺ τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ἡ Γκρέτα Λυντόφσκυ. Ἐπάνω εἶχε χαραγμένα τὰ λόγια : «Ἡ Γκρέτα στὴν Ἀνναμπέλλα». Τὸ ἔδεσε στὸ μαντήλι τῆς καὶ

ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι τὸ πέταξε στὸν σκύλο.

Ὁ σκύλος ἄρπαξε τὸ μαντήλι στὸν ἄερα, τὸ ἔβγαλε κάτω καὶ τὸ μυρίστηκε κι' ἀφ' οὗ ἀναγνώρισε τίνος ἦταν τὸ πήρε ἀνάμεσα στὰ δόντια του κι' ἔφυγε σὺν ἀστραπή.

Ἡ Ἀνναμπέλλα τὸν παρακολούθησε μετὰ τὰ μάτια τῆς ὅσο μποροῦσε, καὶ μόνον ὅταν ὁ σκύλος χάθηκε μακριὰ θυμήθηκε μετὸ τὸν σπασμένο τζάμι καὶ τὸ ματωμένο τῆς χέρι.

Τί νὰ πῇ τώρα στὴν Ἰουδήθ; Πὼς νὰ τὴν ξεγελᾷ; Σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερὰ προσπαθώντας νὰ πάρῃ φυσικὸ καὶ φύχραιμο ὕψος, χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἡ Ἰουδήθ ἐφάνηκε.

— Ἐπείσα ἐπάνω στὸ τζάμι καὶ πλήγωσα τὸ χέρι μου, τῆς-εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα.

— Ἐπέσατε ἐπάνω στὸ τζάμι;

Ἡ Ἰουδήθ ἐξήτασε τὸ χέρι ποὺ μᾶλλον γδαρμένο παρὰ πληγωμένο ἦταν, κι' ὕστερὰ κοίταξε καὶ τὸ τζάμι.

— Ἐπέσατε; ἔκανε πάλι. Δὲν εἶναι τίποτε, θὰ σὰς τὸ δέσω.

Βγήκε κλείνοντας τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ἦρθε πάλι μετὰ γάζες καὶ ἰώδιο. Ἀπολύμνησε τὸ χέρι τῆς μικρῆς καὶ τῆς τὸ ἔδεσε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Τὴν ἴδια μέρα ὅμως ἕνας ἐργάτης ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴ ζυμιά, ἐκάρφωσε σὲ κάθε τζάμι ἀπὸ μιὰ μικρὴ ταβλίτσα, ποὺ ἔκανε τὴ φυλακὴ τῆς Ἀνναμπέλλας πρὸς κρυφὴ ἀκόμη.

(Ακολουθεῖ)

KIMON ALKIDAKIS

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΛΑΤΙΝΟΣ ΜΥΘΟΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Τότε, πετάχτηκε πάνω τῆς τὸ μελισσολόγι ξαγριεμένο καὶ τῆς ἐμπήξε σ' ὅλο τῆς τὸ κορμὶ τὰ κεντριά του.

Ἐστρελλαμένη ἀπὸ τοὺς καυτεροὺς πόνους ποὺ ἐννοιωθε σύγκορμα, δὲν κατάλαβε πὼς βγήκε ἔξω καὶ πῆρε μαῦρο δρόμο. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὴ ὥρᾳ θυμήθηκε τὰ παιδιὰ τῆς καὶ γύρισε νὰ τὰ πάρῃ.

Ἐκείνα, ποὺ εἶχαν βαρεθεῖ νὰ τὴν περιμένουν, καθὼς τὴν εἶδαν τουμπανιασμένη, θάρρεψαν πὼς εἶχε πρὶσθεῖ ἀπὸ τὶς πολλὰς κερήθρες ποὺ θὰ εἶχε φάει καὶ ἄρχισαν νὰ τῆς λένε :

— Τόκνες καὶ σὺ μάννα, σὺν τὴν ἀρκούδα, ἔφαγες μόνον σου δ,τι τρύγησες, γι' αὐτὸ καὶ πρίστηκες.

— Ἀμ! τὸ πρίξιμο, παιδιὰ μου, δὲν εἶναι ἀπὸ φαί, οὔτε τὸ γλώσσησα μὲ κατάντησαν ἔτσι μετὰ κεντριά τους οἱ ἀναθεματισμένες μέλισσες. Ὅλοι μὲ νομίζουν ἐξυπνὴ καὶ ὅμως σὲ τούτῃ τῇ περίστασι φέρθη-

κα σὺν θεόκωτη. Ἐπρεπε ἀπὸ πρὶν νὰ λογαριάσω, πὼς δὲν ἔχω τὸ χοντρίπετο τῆς ἀρκούδας, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ τρυπήσουν μετὰ κεντριά τους οἱ μέλισσες καὶ νὰ μὴν καταπιασῶ μετὰ κουβέλια, ποὺ δὲν εἶναι ἡ δουλειά μου. Μοῦ ἀξίζει νὰ πάθω δ,τι ἔπαθα γιὰ νὰ καταλάβω καλά, πόσο δικίον ἔχουν οἱ ἄνθρωποι σὺν λένε : «Κάθε δουλειὰ θέλει τὸ μέστορή της» νὰ καλὴ ὥρᾳ σὺν ἐμένα, ποὺ εἶμαι μαστόρισσα πρώτης νὰ ἀρπάξω τὰ πουλερικά. Τώρα ἀκολουθεῖτε μετὰ πᾶμε στὴ φωλιά μας, νὰ ἰδῶ πότε θὰ ξεπρισθῶ νὰ ξαναρχίσω τὴν παλιά μου τέχνη νὰ συγυρίζω κοττέσια.

PAN. DHM. SEFERAKIS

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΦΩΝΕΣ

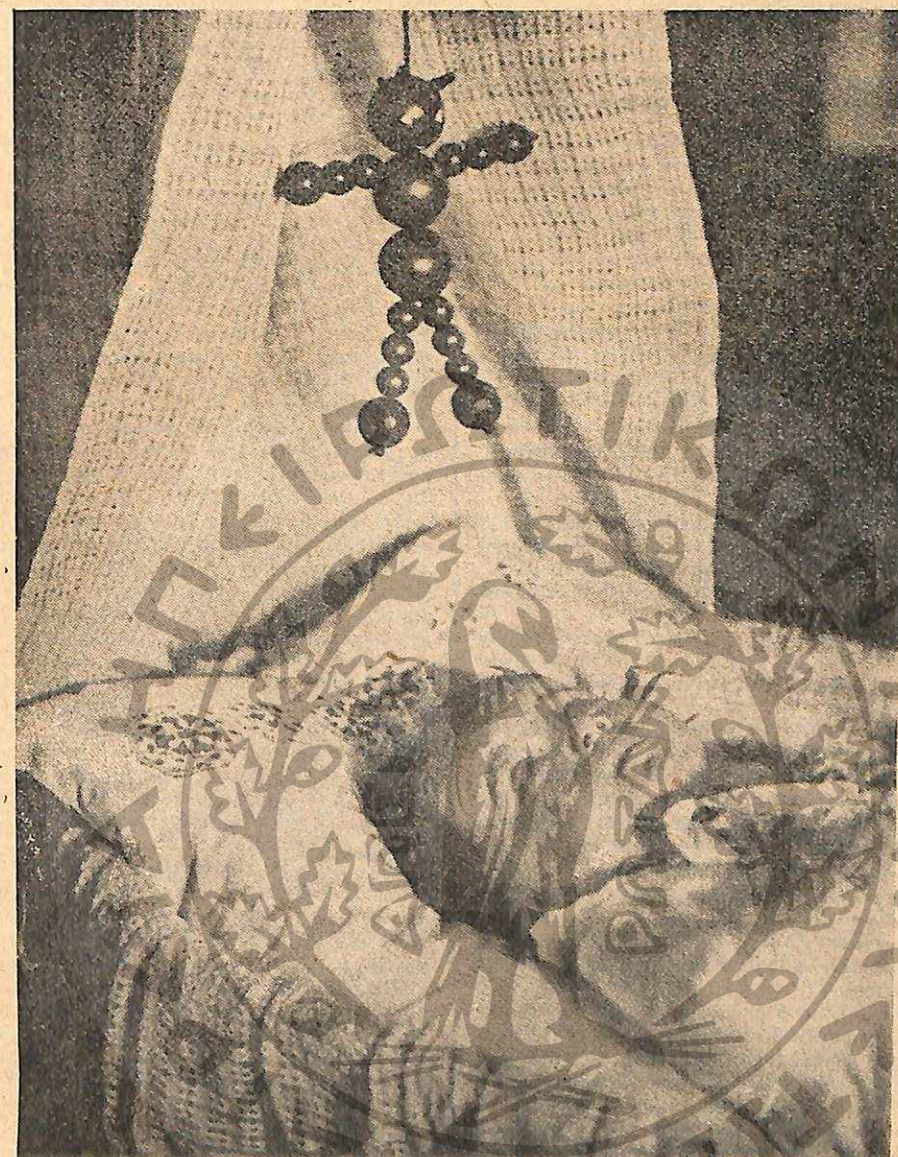
Ἰδανικὲς φωνὲς καὶ ἀγαπημένες ἑκείνων ποὺ πεθάναν, ἢ ἐκείνων ποὺ εἶναι
Γιὰ μᾶς χαμένοι σὺν τοὺς πεθαμένους.

Κάποτε μέσ' στὰ ὄνειρά μας ὁμιλοῦνε
Κάποτε μέσ' στὴν σκέψη τὴς ἀκούει τὸ
[μυαλό.

Καὶ μετὸν ἦχο των γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐ-
πιστρέφουν
Ἡχοὶ ἀπ' τὴν πρώτη ποίησι τῆς ζωῆς
[μας—
Σὰ μουσική, τὴ νύκτα, μακρινή, ποὺ
[αβήνει.

K. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Μπέμπης, μόλις ἔχει ἐκπληκτός : — «Α, τ' εἶν' αὐτὸ ἐκεῖ πάνω; ὦ, ἐν' ἀνθρώπῳ ἀπὸ χάντρες! Τί νόστιμο!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Στή θάλασσα π' απλώνεται
τριγύρω μου γαλάζια,
Κάποιες βαρκούλες με λευκά
πανάκια αρμενίζουν,
Στά αφορισμένα κύματα
Λικνίζονται με νάζια
Χωρίς νά ξερούνε κι' αυτές
που πάνε, που γυρίζουν.

"Όλο και ξεμακραίνουνε
στου πέλαγου τ' αλάτια
Κάνοντας γύρω τους άφρους
σάν σκίζουνε το κύμα
Και τώρα που καθήκανε
απ' τ' άγρ' ά μου μάτια
Θαρώ ότι τις σκέπασε
κάποιο γαλάζιο μνήμα.

*Ήταν έλπίδες πουφγαν
στο πέραςμα του χρόνου
Στο νοή μου άρμενίζανε
με πρώτο τον καιρό
Και τώρα έσβυστήκανε
στά άκρ' ά του πόνου
Και τάφηκαν παντοτεινά
στο γαλανό νερό. . .

Υδραίοπουλο [B]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Στο μπαλκόνι του μεγάλου σπιτιού
τους παίζει μ' ένα σιδηροδρομικό ο
χαριτωμένος μικρός Τάκης. Είναι πλου-
σιόπαιδο, με μιά κάμαρη γεμάτη λο-
γής-λογής παιχνίδια και παιχνιδάκια,
μισοχαλασμένα ή και σχεδόν άθικτα,
τόσα, που δεν ξέρει ποιά νά πρωτο-
παίξει. . .

Αρχίζει νά βαριέται το παιχνίδι του
και νά κουράζεται: Ποιά άλλη διασκέ-
δαση θάταν ικανή νά τον ξαναζωη-
ρέψει; . .

Απ' τη γωνία του δρόμου, βλέπει ξα-
φνικά νά έρχεται προς το σπίτι τους ο
μικρός Γιαννάκης, ένα φτωχουλάκι της
άλλης γειτονιάς, που μεγαλώνει, θάλε-
γε κανείς, προπάντων χάρη στη θεία
προστασία, γιατί χεμώνα-καλοκαιρί
και με τ' ίδια σχεδόν πάντα κουρελια
πού φορεί, βοιάκεται στο δρόμο. Ή
παράγκα τους, με το μοναχικό της
δωμάτιο, μόλις και μετά βίας τους
χωρεί τη νύχτα, αυτόν και τους δι-
κούους του.

Ο Τάκης ο φίλος μας, σά νά τουρθε
μιά ξαφνική έπιπνευση φωνάζει: «Γιαν-
νάκη! Τρέξε! Κοίτα τί θά σου δώσω».
Και λέγοντας αυτά, δένει σ' ένα σπάγ-
κο ένα παλιό μολυβένιο στρατιωτάκι,
κουτσό και κουλό, και, χωρίς νάφήγη
απ' τ' άχρηστο του την άκρη του σπάγ-
κου, το κατεβάζει σιγά-σιγά απ' το
μπαλκόνι του.

Τρέχει ο Γιαννάκης με χαρά νά τ'
άρπάξη. Άλλά ποιά! Μόλις κάνει νά το

φθάση, ο σκληρός ο Τάκης το τραβάει
ξαφνικά προς τ' άπάνω και πάλι το
ξαναφίνει νά κατέβη—ένώ ο Γιαννάκης
ο φτωχός άδικα πηδάει και ξαναπηδάει
για νά το φθάση και νά το χαρή.

Από πάνω ο Τάκης σκάζει τ' άχά-
να και φρίνεται νά διασκεδάξη και ν'
άπολαμβάνη έξαιρετικά. Είδετε δια-
σκέδαση;

Ξαφνικά, μιά φωνή από μέσα: «Τά-
κη! Έλα γρήγορα, νά σου δώσω την τσο-
κολάτα σου, νά μ' ην κρώστη».

Το κουτσό παιρνιδάκι τραβιέται πάλι
έπάνω, αυτή τη φορά όριστικά,—ένώ ο
Γιαννάκης ο δόστιχος, που άδικα είχε
πιστέψει πως θά γινόταν δικό του το
ποθητό έκείνου στρατιωτάκι, ξαναπαίρνει
το δρόμο του με άργό το βήμα και πι-
κραμένη την καρδιά. . .

Αδολάρ [Γ]

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Το αυτοκίνητο το έχει μέσα στην έ-
ξοχή. Ή πρωινή αύρα μ' άς καϊδεύει ά-
παλά το πρόσωπο, ένώ τ' ά τραγούδια
μας γεμίζουν την ατμόσφαιρα. "Εγινε
επιτέλους ή πολυπόθητη έκδρομή της
τάξης μας. Και νά μας τώρα, όλοι χα-
ρούμενοι, όλοι με το γέλιο στο στόμα.
Δέντρα φεύγουν πλάι μας, κρυστάλλι-
να ρυάκια κελαϊδούν κυλώντας απ' τ' ά
μικρά αυλάκια του καταπράσινου πευ-
κοφυτεμένου λόφου. Πιά πέρα τ' άρό-
βατα, που πάνε στη βοσκή, μ' άς σταμα-
τούν και ο νέος ροδοκόκκινος βοσκός
σφυρίζει και τ' ά σπράχνει με την άγ-
κλίτσα του νά παραμερίσουν. Τά κου-
δουνάκια τους άνακατεύονται με τ' ά
τραγούδια μας και τίς φωνές μας; και
συνθέτουν μιά τρελλή συμφωνία. . .

"Όταν, ύστερ' από λίγη ώρα, φτά-
νουμε στην κορυφή του καταπράσινου
πευκοφυτεμένου λόφου, άνασπαζόμαστε
όλοι: «Μά, γιατί τάχα, σήμερα είμα-
στε τόσο χαρούμενοι; Γιατί όλα μ' άς
εύχαιριστούν; Γιατί όλα τ' ά βρίσκουμε
ώρατα και διασκεδαστικά; Γιατί άθε-
λα μ' άς έρχονται στο στόμα νότες ώ-
ραίων τραγουδιών;

Μά, πώς νά μή χαρή; Παντού φως,
παντού ξαστεριά, παντού ξενονισιά,
παντού χαρά, παντού αγαθή α, παν-
τού εὐθυμία. Και δέν βασανίζομαστε
πολύ για νά δώσουμε την άπάντηση:
«Ή φύση, ή μητέρα φύση!» Ναι, αυ-
τή, ή στοργική μάνα όλων μας. Σ' αυ-
τή γεννηθήκαμε. Αυτή ήταν το άρχικό
περιβάλλον του ανθρώπου: Οι πεδιά-
δες, οι οροσειρές, οι λαγκαδιές, τ' ά βου-
νά, ή άκροθαλασσιά. Από τότε που ο
άνθρωπος άρχισε νά άναπτύξη πολιτι-
σμό, από τότε που άρχισε νά κτίξη και
νά κατακτιή πόλεις, από τότε άρχισε και
νά γίνεται άσθενικός, χλωμός, δίσθυ-
μος. Είδετε ποτέ χωρικούς; Πήγατε
στις άκροθαλασσίες, έπροσέξατε καλός

τους ψαράδες; Τρέξατε στην άμμου-
διά, ξαπλώθηκατε στην άγκαλιά της,
παίξατε με την παιρνιδαρά θάλασσα,
άνεβήκατε στα βουνά, περάσατε βοά-
χους και λαγκαδιές, μυρίσατε το άρω-
μα του θυμαριού, κυνηγήσατε πεταλού-
δες, καθίσατε στη σκιά ενός πλατάνου,
κοντά σ' εμιά δροσερή πηγή, ήπιατε το
κρυσταλλένιο νερό της; "Ε, τότε πιά,
δέν μπορεί παρά νά φωνάξετε: Εύ-
τυχισμένοι άνθρωποι της φύσης! Γεν-
νημένοι στην άγκαλιά της μητέρας γης,
άναθρεμμένοι άνάμεσα στα λουλούδια,
στά δένδρα, στα ρυάκια που σάν άση-
μένα φιδία λάμπουν στο φως του ή-
λιου, με μάτια λαμπερά, με το χρώμα
τ' ά υγείας στο πρόσωπό σας, ποιημέ-
νοι με άγνό γάλα και με το κρυσταλ-
λένιο νερό της κρύας πηγής, θρεμμένοι
με το μαύρο σιταρένιο ψωμί, πόσον ει-
σθε ευτυχισμένοι!

Τ' άηδόνια γύρω σας ύμνούν με άγ-
γελικές άρμονίες τον Πλάστη. Τά φυλ-
λα των δέντρων ψιθυρίζουν κι' αυτά,
κουνιμένα απ' τον άνεμο, προσευχές
στον "Υψιστο. Τά ρυάκια, ολοκάθωρα
έξικινούν από την πηγή την περικυκλω-
μένη από λυρωμένο θυμάρι, για νά κά-
νουν τη μακρινή περιοδεία τους, περ-
γώντας και σκίζοντας πέτρες κι' άμ-
μουδιές. . . "Ετσι θά πής και τότε ά-
θελα θά σου έρθη ένα τραγ' ύδι στα
χειλά. Τότε άθελα το στόμα σου θά σι-
γανοίξη σ' ένα άπαλό χαμόγελο. "Εδώ
δέν ύάτ' άρχει λύπη! όλα είναι γέλιο.
"Αλήθεια, πόσο άπολαμβάνει κανείς,
πόσο ή ψυχή του άνεβαίνει ψηλά, όταν
έρχεται σ' έπαφή με τη φύση-μητέρα
του, όταν βλέπη το χλωμά το κόκκινο ή
το σαχτί, το εύφορο ή το άφορο, το
φίδι του νερού, που σέρνεται άνάμεσα
στην πράσινη λαγκιάδι, τη γυνική πέ-
τρα και το άγριο άγκάθι, όταν μυρίσει
το άρωμα του θυμαριού έπάνω στο βου-
νό, όταν κυλιέται στην άμμουδιά και
ψάλλει ύμνους στη θάλασσα, μαζί με
το φλοΐβο της. . .

Αυτά σκεπτόμαστε, όταν ή φωνή του
καθηγητού μας άκούστηκε και μ' άς ξύ-
πνησε απ' την έκσταση: «Καιρός τώρα
νά πάμε και κάτω στην άμμουδιά».

Στέφανος τ' ά Δόξης [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιά βροχερή ήμέρα ή ημετέρα του Νί-
κου σφυγγαρίζει. Ο Νίκος χτυπάει
την πόρτα.

—"Ανοιξε μου, μητέρα.

—Ελα από την άλλη. "Εδώ είναι
βρεγμένα.

—Δέν πειράζει, μαμά, κρατώ όμ-
πρέλλα.

ΜΗ ΑΣΗΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγγελία σας
για νά εκτελεστεί άμέσως, πρέπει νά συνοδεύε-
ται και με μιά τυπωμένη ταινία, απ' αυτές με τίς
όποιες σας στέλνουμε κάθε έβδομάδα το φύλλο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δδδς Εὐριπίδου
τὴν 21 'Ιουνίου 1938

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και
μου γράφουν, δικαιούνται νά έχουν ά-
πάντηση—έντενέστερη ή συντομότερη,
ανάλογος του θέματος και του χώρου—
στην Άλληλογραφία μου. Δυσανάγνω-
στα γράμματα, με ξεθώρο μελάνι γραμ-
μένα, ή ακατάστατα, βιαστικά, μουν-
τζουρωμένα, δέν τ' ά διαβάζω. "Επίσης
δέν δέχομαι γράμματα που δέν έχουν
το άπαιτούμενο γραμματόσημο και πρό-
πει νά πληρώσω ό,τι λείπει διπλό. Νά
τά ξυγίσετε στο ταχυδρομείο και νά βά-
ξετε το γραμματόσημο που χρειάζεται.

«ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ» ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το «Μυστήριο της Ξανθής Κού-
κλας» τελειώνει σ' ε λίγο και το διαδύ-
ει νέο μυθιστόρημα με τον τίτλο «Όταν
άναστήθηκε το Μάμμουθ», του γάλ-
λου συγγραφέα *Μάξ Μπεγκουέν* (Max
Begouen). "Όπως δέχνη κι' ο τίτλος, εί-
ναι δλωδιδόλο άλλοι είδους από τ' ά συ-
νηθμένα, κάτι ξεχωριστό κι' ιδιαίτερο.
Άλλά για νά καταλάβετε τη μεγάλη του
αξία και την έκίμηση που χαίρει σ' όλο
τον κόσμο, άρκει νά σ' άς πω πως ή Γαλλι-
κή Άκαδημία το έδράβεσε με το «Βρα-
βείο 'Ιουλίε Βέρν»—που άπονέμεται, από
ιδιαίτερο κληροδότημα, στο καλύτερο τερ-
πικό και διδακτικό βιβλίο για τ' ά νεολαία—
και πώς το Παιδαγωγικό Τμήμα της Κοι-
νωνίας των Έθνών το έχει περιλάβει στον
κατάλογο των έκλεκτών βιβλίων που συ-
σταίνει για κάθε παιδική βιβλιοθήκη.

Το «Όταν άναστήθηκε το Μάμ-
μουθ» είναι «έπιστημονικό» μυθιστόρημα
άλλ-Βέρν. Και παρουσιάζει τους πρωτο-
γονους ανθρώπους που ζούσαν στη γη την
εποχή που ζούσε κι' ο τεράστιος έλέφας,
το φοβερό Μάμμουθ. Άλλά πώς; Με τον
διασκεδαστικότερο τρόπο, με μιά υπόθεση
που κινεί το ενδιαφέρον από την αρχή ως
το τέλος: "Ενας σούφς γάλλος καθηγητής,
με τη νεαρά βοήθό του, κάνει μιά σπου-
δαία έφεύρεση: νά ένακφέρη στη ζωή τ' ά
κατεψυγμένα σώματα ζώων και ανθρώπων.
Κάνει πειράματα σ' έλέφες που τ' ά καταψύ-
χει, τ' ά παγώνει ο ήλιος. Κι' έπειτα πηγαίνει
στη Σιβηρία, νά κάμη άνασκαφές στους πα-
γώνες της, νά βρή κατεψυγμένα σώματα,
θαμμένα από αιώνες, νά έφαρμόξη και σ'
αυτά την έφεύρεσή του και νά τ' άναστήξη.
Πραγματικά, έκεί βρίσκει ένα πελώριο
μάμμουθ και, κοντά του, μερικότερα προϊστο-
ρικούς ανθρώπους. Τους άνασταίνει. Κι'
έτσι άνασταίνεται, ξαναγυρίζει στη ζωή
κι' δόλκερη ή μακρινή έκείνη εποχή, που
τη βάλουμε σ' ά ν' έζούμε τότε και μετς...
Φαντάζεσθε λοιπόν και τίς περιπέτειες, και
τά περίεργα, και τ' ά παράξενα, και τ' ά
πρόστα που παρουσιάζει το θαυμάσιο αυ-
τό μυθιστόρημα.

Το «Όταν άναστήθηκε το Μάμ-
μουθ» θάρχισε από το έρχόμενο δωδεκα-
σέλιδο φυλλάδιο. πρώτο του 'Ιουλίου, και
θά διαρκέση όλη την εξαμηνία, ως το τέ-
λος αυτού του τόμου, συνοδευόμενο κι' από
πολλές ώραιάτατες εικόνες. . .

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙ

Ο κ. Γ. Ζώρας, καθηγητής στο Πανεπι-
στήμιο της Ρώμης, που διευθύνει τίς έλ-
ληνικές μεταδόσεις του Ραδιοφωνικού Σταθ-

*Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους νά τ' ά στείλουν
το γρηγορώτερο. "Ας έχουν ύπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος» ή
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ το έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.*

μου του Μπαρι, με διαδεχόμενοι και πάλι,
με γράμμα του από 16 'Ιουνίου, πώς το
Βιβλίο των Έλληνικών Μεταδόσεων σ' άλ-
θηκε από τον 'Απρίλη σ' όλους άνε-
ξάρτητα τους δικαιούχους συνδρομητές
μου, σύμφωνα με τον κατάλογο που του
είχα στείλει. "Ότε όσοι τυχόν δέν τ' ά έλα-
βαν πρέπει νά συμπεράνουν πως έχαθηκε ή
κρατήθηκε στο ταχυδρομείο.

"Επίσης ο κ. Ζώρας μου άναγγέλλει πως
οι Διαπλαστικές Μεταδόσεις του Σταθμού
Μπαρι, που είχαν διακοπεί προσωρινά, έ-
ναρχίζουν κατά τίς δεκαπέντε 'Ιουλίου.
Μου ζήτηε μάλιστα και την προκήρυξη του
Η' Ραδιοφωνικού Διαγωνισμού, που θά τ' ά
στείλω το γρηγορώτερο.

*Νευρόσπαστο, τ' ά χρήματα του 'Ερά-
νου για το Δώρο στο Φαίδωνα τ' ά παρδω-
σα στην 'Επιτροπή και πήρα τη σχετική
άπόδειξη. Τώρα μαθαίνω πως το Δώρο
—στολό και καλαμαριά—άγοράσθηκε. Άλ-
λά γιατί δέν παραδόθηκε άκόμα στον κ'
Φαίδωνα δέν ξέρω. Δέν είναι, βλέπετε, δι-
κή μου δουλειά. "Υποθέτω μόνο πως ή 'Ε-
πιτροπή δέν άποφάσισε άκόμα τί έπιγραφή
θά χαραχθή στην πλακίτσα της καλαμα-
ριάς, ή άποφάσισε άλλά ή χαραξη άργεί.
"Άλλωστε αυτόν τον καιρό τα παιδιά έχουν
και τους διαγωνισμούς τους και δέν αυ-
καιρούν.*

"Α, την κακή βροχή, που έματαίωσε τη
γυμναστική σας έπίδειξη, 'Ορφεία! Άλλά
ή βροχή έτσι είναι: πέφτει χωρίς νά ρω-
τά κανένα» κι' άν γι' αυτούς-έδώ είναι
κακή, γι' άλλους πάρα πέρα—ή ίδια, την
ίδια ώρα—μπορεί νά είναι καλή. Για ν' άν-
ταλλάξη Μ. Μυστικά, θά δημοσιεύση Μι-
κρή Άγγελία και θά περιμένη. "Όσο θέ-
λουν, θά σου στείλουν τεράτια συμπληρω-
μένα, με τίς άπαντήσεις τους» σ' όλους αυ-
τούς θά στείλεις και ού από ένα δικό σου
— θά σου γράφουν βέβαια τη διεύθυνσή
τους—και τελειώσει. Περιμένω τώρα τους
βιβμούς σου από τίς έφεύσεις, που δέν
άμφισβάλω πως θά είναι λαμπρά.

Είναι πολύ φυσικό νά λυπάσαι, Στέφα-
νε της Δόξης, που θάρχησε σ' ε λίγο μιά
«δευτέρα παρτίδα» σου, και τόσο ώραία ο-
σο είναι ή Ζάνκινος. Γρήγορα όμως θά
παρηγορηθής στην Κέρκυρα, που δέν πεί-
σε παρακάτω. "Εχεις πολύ δικιο για τ' ά έ-
νικά ψευδώνυμα, κι' εγώ προτιμώ τ' ά έλ-
ληνικά» αλλά ή κρίση σου για το ιστορικό
έκείνο πρόσωπο νομίζω πως είναι υπερβο-
λική. Στο Δώρο του κ. Φαίδωνος δέν μπο-

*Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους νά τ' ά στείλουν
το γρηγορώτερο. "Ας έχουν ύπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος» ή
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ το έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.*

ρούσα νάνακαταυθ' εγώ καθόλου. Τά Δια-
πλασάπουλα έπρόσφεραν για νά γίνη, και
σ' αυτά έπρεπε νάφήσω όλη τη διαξαγω-
γή. Έκαμα λοιπόν μιά έπιτροπή από Δια-
πλασάπουλα των Άθηνών, πολύ αντιπρο-
σωπευτική, κι' αυτή άνέλαβε νά διαλέ-
ξη και νάγοράση το Δώρο, νά κάμη τόν
Διαγωνισμό για τήν άφιέρωση κι' αυτή νά
τόν κρίνη. Και φυσικά» εγώ θά τ' ά έκαμα
αυτά ή . . . ο κ. Φαίδων; Τά Διαπλασά-
πουλα δια των αντιπροσώπων τους. Δέν
άρκει που τους όρισα εγώ; Κι' άν παρα-
κολούθησε την υπόθεση εξαρχής, θά είδες
με τί τρόπο το έκαμα.

*Εύάννα, πολύ μ' έλύπησε το γράμμα
σου με τ' ά άδικα παράπονα. Τί είδα
έχω για σένα, μου φαίνεται πως πολλές
φορές την είπα και σ' εμένα την ίδια και
σ' άλλες φίλες μου που έτυχε νά σ' ά γνω-
ρίσουν και νά μου γράψουν τίς έντυπώσεις
τους. Από άπλές συμπώσεις δέν πρέπει
νά βγάξη συμπεράσματα. "Αν σ' ά παραμέ-
λησα κάποτε από τίς πολλές μου άσχολίες
ή μέσα σ' ά καμιά παραζάλη γραμματο-
πλημύρας, δέν σημαίνει βέβαια πως δέν
σάγαπώ, ή πως σ' ά περιφρονώ (Ι) ή δέν έ-
ρω τί άλλο. Και πολλά άλλα Διαπλασά-
πουλα έτυχε, για τους ίδιους λόγους, νά τ' ά
παρεμείνω, και πολλές φορές θά είδες
στην Άλληλογραφία νά δικαιολογούμαι.
"Όσο για τ' ά κομμάτια σου που άπορρίφθη-
καν, ή γνώμη μου ήταν. Και μέσα και τόν
έκυτό σου άδικείς άν νομίζες πως άπορ-
ρίφθηκαν γι' άλλον. . . μυστηριώδη λόγο.
Σ' ά παρακαλώ, άφες αυτές τίς είδες και
ξαναγίνου ή Εύάννα που ήσουν πρώτα.*

Μου φαίνεται, Δίτσα, πως σου άπάντη-
σα και στο προηγούμενο γράμμα σου, ώστε
μπορούσε. . . νά μου φέρης το δεύτερο ή
ίδια, αντί νά τ' ά ρίξης στο κιβώτιο. "Ας
είναι, μου φέρνεις το τρίτο, για νά σ' ά γνω-
ρίση και ο κ. Φαίδων, που του είπα πόσο
τόν παρακολουθείς. Άλήθεια, είδες τί πα-
ραμορφωμένα που δημοσιεύθηκαν στίς έ-
φημερίδες τ' ά τελευταία άκαθηματικά; Άλ-
λά με το γράμμα του έκείνου στην «Κα-
θημερινή» ο κ. Φαίδων τ' άποκατέστησε.
Στίς «Φοινίσσες», δυστυχώς, δέν μπόρεσε
νά πάη. Γι' αυτό δέν σ' άς έγραψε τίποτα
για την «ανάβωση του άρχαίου δράματος».
"Ας είναι, μπορεί νά τ' ά κάμη μεθαύριο,
που το Βασιλικό θέατρο θά δώρη πάλι δυό
άρχαία δράματα στο θέατρο 'Ηρώδου.

Πολύ λυπήθηκα για το παθημά σου, Δι-
σκαβόλε του Μύρωνος. Άλλά το γράμ-
μα σου είναι παλαιό κι' έλπίζω το σπα-
σιμένο πόδι νά έγινε πιά καλά και νά ση-
κώθηκε κι' από τ' ά κρεβάτι. Είδα πόσο
σ' ά παρηγορούσαν στην άρρώστια σου οι
παλιόι μου τόμοι που διαβάζες, και διαδί-
δασα στον κ. Φαίδωνα και στους άλλους
συνεργάτες μου τίς ευχαριστίες σου. "Ε,
σ' ε λίγο θά μάθης και το τέλος της Άν-
ναμπέλλας που τόσο σ' ά ενδιαφέρει. . .

Και στο γράμμα μου, Γελόρια, «όχα-
ριστήθηκαν πολύ όσοι σ' ά γνώρισαν. Είδα
τί καλά που πέρασες στην Αθήνα και τί
σπουδαίες γνωριμιές που έκαμες. Ναι, νά
μου γράψης τώρα συχνά και νά λές τις μέ-
ρες στους καλοκαιρινούς Διαγωνισμούς που
θά προκηρυχθούν σύντομα, άφου τους έλ-
λους, με το ταξίδι σου, τους έχασες.
Περιμένω και το τρίτο σου κομμάτι.
Τόμπτολα. Οι άπορρίψεις των δυό πρώτων
δέν πρέπει νά σ' άπογοητεύσουν. Άφου πε-
τυχαίνεις και στίς έκθέσεις του σχολείου,
θ' ά βρης ένα καλό θέμα για τη Σελίδα,
θ' ά γράψης έπίσης καλά. Ναι, δέν πρέ-
πει νάρκηται κανένας σ' ά μέτρια—σ' άνα
ένδεικτικό π. χ. με άπλως προβιβάσιμο
βαθμό—άλλά νά έπιζητή τ' άνώτερα, γιατί

ἀλλοιῶς «δὲν θάχῃ καμμιά ἀξία στὴ σειρὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ θάνατι» αὐτὸς μετριώτατος». Διάδοχα λοιπόν, μελέτη, ἐργασία!

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νάπαντήσω ἐκτενῶς, **Δοξασμένο 'Ακρωτήρι, Συριανὲ** (ὥστε ἡ «'Ανοιξη» ποὺ ἀπορρίφθηκε, δὲν ἦταν δική σου; θὰ ἔκαμα λάθος). **Μαρκησία τῆς Χάριτος, Βίκτωρ Οὐγγώ, Σκυριανόπουλο, Ξανθὴ 'Αμαζών, 'Ιρμα, Σίφουνα, Στέλλα Βιολάντη, Δευκὴ Καμέλια, Φαέθων, Νίκη καὶ Μεροσεντές**, καλὰ μου παιδιὰ, καὶ τὰ δικὰ σας ὥρατα γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. ἔξετέλεσα τίς παραγγελίες, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μάγκαν** (ἔλαβα τὴ Συλλογὴ σου ὥστε καὶ σὺ περιλαμβάνεσαι στοὺς συνθέτες τοῦ 1938) **Συνητήρι** (ἔστειλα καὶ δευτέρω λυσόχαρτο ὁ θεὸς δὲν ἤλθε) **Μαρίαν Μονογιού** (βραβεῖο ἔστειλα γιὰ τὸ Β. 610 τοῦ Μπάρι γράφω παραπάνω) **'Αττε 'Ιράμ** (βραβεῖο ἔστειλα καλὴ ἐπιτυχία!) **Σεβὰχ Θαλασσινὸν** (ἔλαβα) ἰδὲς τί γράφω σχετικῶς παραπάνω) **Ντέντεκτιβ-Φάντασμα** (θα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρὰ του καὶ θὲ σοῦ πῶ) **Εὐφροσύνην Μπέκου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Παπουτωμένον Γάτον, 'Ιοίδα, 'Υδραϊόπουλο, Ξανθὴν 'Υδραϊοπούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 'Ιουνίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου.

392. Λεξιγραφία

Πόλῃ γνωστὴ, ὅπου ἔγινε
Κάποτε κάποιο θάμμα,
Μὲ ὄργανο αἰσθητήριον
Τὴ γράφω ἀντάμ-ἀντάμα,
Κι' ἀληθινὰ ὁ κόπος μου
Δὲν πῆγε στὰ χαμένα:
'Ανάστησα ἕναν ἥρωα
Κλεινὸ τοῦ Εἰκοσιένα.

Γκάλικ

393. Στοιχειογραφία

Τί μοῦρε καὶ παρένθεσα
Σὲ ὄργανο γλυκὸ
Δύο μονάχα γράμματα;
'Ἡ μελωδία χάθηκε
Καὶ νά, τέρας φρικτὸ
'Απὸ τάρχατα πράγματα

... Καὶ θάμματα!
'Αγύριστο Κεφάλι

394. Διπλοῦς 'Αναγραμματισμός

'Ο Κένταυρος ποὺ σκότωσ' ἕναν ἥρωα
'Αλλάζει ἕνα του γράμμα ἀπ' τὰ μεσαῖα,
Καὶ ποταμὸς εὐθὺς μὲ τοῦτο γίνεται
Μέσ' στὴ Μακεδονία τὴν ὥραία.
'Αλλά κι' αὐτὸς ἀλλάζει τὸ λαιμὸ
Καὶ τότε ἀπλῶς σημαίνει γυριστό.

Αἶνος

395. Αἵνιγμα

Μὲ ὦν τὸ ἀρσενικὸ μου
'Αρχαῖος πρωταθλητῆς
Μὲ ὦν ἂν πῆς τὸ ἴδιο.
Μιά μηχανὴ θὰ πῆς
'Αλλά κι' αὐτὴ τὸ ἄρθρο
Τὸ θηλυκὸ ἂν πάρῃ,
Μιά νῆσος στὸ Αἰγαῖο
Θὰ γίνῃ μὲ καμάρι,
Ποῦ τὸ οὐδέτερό της
—'Αλλο πάλι καὶ τοῦτο—
Εἶν' ὅλο δροσερότης
Καὶ γλύκα: κάποιο φροῦτο.
Πανζουρλισμός

396. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

***** = Χώρα Μικρασίας
***** = 'Αρχαία ναῦς
***** = Νευρλ. ποιητῆς
***** = Χερσονήσος Ἀσίας
***** = Χώρα τῆς 'Αφρικῆς
***** = 'Ορος Μικρασίας
***** = 'Αρχ. ἑλλ. ἀποικία.

Εἰς τὴν πυραμίδα (οἱ σταυροὶ) ἐκ τῆς κορυφῆς: σύμφωνον, ἐπίθετον, ἰσπανικὸν ἀκρωτήριον, βοιωτὸς καλλιτέχνης.
'Ἡ κάθετος τῆς πυραμίδος: ἐπίσημα.

Αἶνος

397—401. Μαγικὸς Φθόγγος

Τὴν ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐλάχιστην τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνὸς μυστικοῦ φθόγγου τῆς βυζαντινῆς κλίμακος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οὐδός, ἔρις, αὐτὴ, δάφνη, Σπύρος.

Γκάλικ

402. Φωνηεντόγραφος

Μεταξὺ τῶν κατωθι συμφώνων. τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ εἰς ἕκαστον σωρὸν δέον νὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενεθῇ ὅπωςδὴποτε φωνὰς ἐν φωνῇ, πάντοτε τὸ αὐτό, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, τῶν ὁποίων τάρχηκα νάποτελοῦν πόλιν:

von - μρδ - νβ- ρβεν - μσδ

Πρεμαχος τῆς 'Ελευθερίας

403. Συλλαβικὴ 'Ακροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κατωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Προφήτην: 1, Προδότης· 2, Παχύδεσμον· 3, Γυνὴ τῆς Π. Γρυφῆς 4, 'Αρχάγγελος· 5, Παιγνιόχαρτον.

'Ανθισμένη Γαζία

404—406. 'Ομοιόμορφα 'Ελλιποσύμφωνα

ααα=ὄρος ἑλληνικόν. ααα=κράτος ἀμερικανικόν. ααα=πόλις ἑλληνικὴ.

Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας

407. Γεῖφος

			Θ		ες
Υἱέ	ι	ι	Θ	Θ	ες
	δο	ve	+	μα	εβγ
	ι	ι	Θ	Θ	ες
			Θ		ες

Δοξασμένο 'Ακρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 15.

187. Παράξενος (παρά, ξένος) — 188. Μετοχή (μέ τὸ χι) — 189. Φολέγανδρος — 'Ανδρος. — 190. Κίμων Σίμων.

191. Ε 192 ΛΕΩΝΙΔΑΣ (ἑλαία, ὠταννά, Νῶε, 'Ιδαι, δά- λια, ἄδεια, Σιών).

ΔΗΜΗΤΡΑ — 1·3-197. Διὰ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ τοῦ ΡΙΣ: ἀρισ- τοτος, Πάρις, τρεῖς, ἀριστορός, χάρις. — 198. ΙΩΑΝΝΗΣ (δῖς, Νῶε, Παν, ἄνω, ἐΝΦ, ἀΗρ, ἔΣω). — 199 'Ἡ ἔξεις κόρον γενεῶ, — 200. Μηδὲν ἄγαν (μὴ δ' ἐν αἰ, ἄν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλα στοι. χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις: μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1, 50 'Ο χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρουμταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. 'Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΗ'—522]

Υπέροχο παιδί, ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, τὰ δῶρα σου μὲ συνεινένησαν βελτιοῦ. Λυποῦμαι ποὺ δὲν ὑπάρχει λέξις, νὰ λέγῃ μύρια περὶ σότερα ἀπ' ὅτι ἡ κοινὴ: ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ.

Λένα Χάρη

[ΛΗ'—523]

Λεῖλα, κουκλίσαι πολυαγαπημένη, πῶς περ' ἄς στὸν χιλιετηρικοῦ μὲν Βόσπορο; ; ;

Λένα Χάρη

[ΛΗ'—524]

Χαιρετοῦμεν ὅλους-ες καὶ ἀλληλογραφοῦμεν. Πρῶτος θρίαμβος: Τιτάν= Σταυροπόδης. Δ' ἄννην κ. Γεωρ. Καμπάνη 'Ευνάρδου, 4. Τρεῖς Σωματοφύλακες

[ΛΗ'—525]

Αγαπημένες: Κυκλαμιά, 'Υγκινθίς, Βιο- λέττα τῶν 'Αλπεων, ποτὲ δὲν θὰ ξε- χάσουμε τίς ὥρατες ὥρες ποὺ μαζί σας πε- ράσαμε στὸ νησί μας. (Καθυστερημένη).

'Ολυμπιονίκης, Ζακυνθινούλα

[ΛΗ'—526]

Ολυμπιονίκη, θυμᾶσαι τὸ πανηγύρι τ' 'Αη-Νικόλα; Μόνο πού τά... βῆς!!

μας ἦταν... κάλπικα!!!

Ζακυνθινούλα

Πῶς θὰ περάσετε πρὶν εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πᾶτε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κε' ἔνως μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορηματῖ του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. 'Αν πᾶτε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1937**, ποὺ ἔχουν 620 ἢ 468 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκντάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου- λευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 30 καὶ 50 τοῦ 1936 καὶ σιὸ 31ον τοῦ 1937—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ